

Εδώ και κάμποσο καιρό, γράφω και ξαναγράφω ένα γράμμα που ο παραλήπτης είναι η μητέρα τον φόβον μου, προσπαθώ με δάκρυα και γέλια να της εξομολογηθώ την καθημερινή μου ζωή και να, ήρθε η ώρα, το πήρα απόφαση, θα της γράψω για τους δρόμους που δεν πέρασα, για κείνη τη βροχή που δεν δρόσισε την αυλή των ματιών μου, θα της πω για τα όνειρα που μεγαλώνουν, που μεγαλώνουν και φωτίζουν το ταβάνι μου, για τις σκιές πέρα από τα παράθυρα που 'ναι στα κάγκελα αραγμένες και παίζουν σκάκι στα πλακάκια, θα της γράψω πως τρέμουν τα χέρια μου κάθε φορά που πάω να υπογράψω μια σύμβαση για δουλειά, πόσο αβέβαιος νιώθω από τη στιγμή που έφυγες για το καινούριο σου λιμάνι, ότι τα σύννεφα πολλές φορές μοιάζουν σαν αληθινά, θα της γράψω ότι σ' αυτόν τον τόπο που ζω ακόμα κι η θλίψη μου κλαίει, πως τη νύχτα τα ρολόγια σταματούν το τικ τακ και ξεκινούν σαν μπάντα του δρόμου να παίζουν μουσική στο ρυθμό της καρδιάς μου, ναι, επιτέλους πήρα το θάρρος να της γράψω, να της το ταχυδρομήσω αλλά φοβάμαι, πολύ το φοβάμαι, πως το γράμμα θα έρθει σε μένα.